

[Finansministeren.]

igennem en lang periode, der selvfølgelig må betales — man må jo alle steder i det offentlige, hvad enten det er stat eller kommuner, betale de udgifter, som man igennem lovgivningen eller på anden måde har lagt op til.

Det andet formål med disse skatte- og afgiftsforhøjelser er ønsket om at føre en stram finanspolitik. Jeg er ganske overbevist om og synes, at dette standpunkt støttes af alle økonomisk sagkyndige, at vi havde haft en værre situation med hensyn til betalingsbalancen, vi havde haft en vanskeligere situation med hensyn til kronens stilling, hvis vi ikke havde ført en sådan stram finanspolitik. Jeg har bemærket mig, at ikke alene nationalbankdirektøren, men også alle andre, der står med et betydeligt ansvar for økonomien herhjemme, fortsat anbefaler en stram finanspolitik.

Nu har hr. Lysholt Hansen, der jo er skatteborger ligesom alle vi andre, selvfølgelig lov til at rejse det spørgsmål ud fra sit udgangspunkt som skatteborger: hvad hjælper det? Jeg mener at have besvaret det, men vil da gerne yderligere tilføje, at hr. Lysholt Hansen jo også er noget andet end skatteborger, nemlig deltager i politik. Og jeg synes, de bemærkninger, hr. Lysholt Hansen fremsatte, ville have været noget mere forståelige, hvis hans parti ikke for det år, vi står i i øjeblikket, havde tilsluttet sig den udskrivningsprocent, vi har for de direkte skatter, men det er jo tilfældet. Socialdemokratiets formand, hr. J. O. Krag, udtalte — jeg tror, datoen var den 10. oktober 1970 — at han gav tilslutning til de 91 pct., som er dette års udskrivningsprocent. Han har altså ikke ønsket, og hans parti har altså ikke ønsket nogen anden linje med hensyn til skatteudskrivningen.

Jeg har da også forstået af udtalelser, der senere er fremsat af socialdemokratiets formand, at når vi en dag går til valg, skal vi ikke forvente, at han eller hans parti vil foreslå skattelettelser. Der skal ikke lyde nogen bebrejdelse for, at hr. J. O. Krag tager det standpunkt, men så synes jeg måske, at partiets finanslovdører skulle afpasse sine udtalelser noget mere efter, hvad partiets formand siger om disse spørgsmål, og den politik, han anlægger og angiver.

Vedrørende besparelser forstår jeg måske heller ikke helt den måde, hvorpå hr. Lys-

holt Hansen behandlede spørgsmålet; her var der ligesom lidt skepsis over for de besparelser, der er gennemført. Jeg ved ikke, om der lå en undertone bag hr. Lysholt Hansens bemærkninger om, at man burde være kommet længere med hensyn til besparelser; der blev vist sagt noget om, at det jo ikke var så meget, man havde nået.

Nu tror jeg, at alle fremskridt med hensyn til besparelser er af betydning, og jeg vil gerne takke for det arbejde, som finansudvalget som helhed og regeringspartierne udvalgt forinden gjorde med hensyn til at nå frem til besparelser på den finanslov, vi nu virker under. Jeg synes, man nåede et resultat, men på den anden side ikke et resultat, som gør, at man kan sige, alt er i orden. Jeg mener, vi har en pligt til hele tiden og næsten daglig at undersøge, om vi i de enkelte styrelser og samlet kan finde besparelsesområder, og det er rigtigt, at det beskæftiger vi os med. Jeg er selvfølgelig yderst villig til, når vi får resultaterne færdige på dette område, at forhandle med hr. Lysholt Hansen og andre om det, og jeg lytter da også gerne til, at man selv fra hr. Lysholt Hansens side har yderligere besparelser at foreslå.

Det, vi arbejder med, er, om man ikke kan vise en yderligere tilbageholdenhed med hensyn til anvendelsen af de midler, man har til rådighed inden for de enkelte styrelser, inden for de enkelte ministerier, og jeg har for tiden en række forhandlinger med mine kolleger om det. Det er vel naturligt at påbegynde et sådant arbejde, således at man stiler efter et bestemt beløb, hvor man kan blokere anvendelsen enten for en tid eller opnå en varig besparelse for det finansår, vi er inde i. Det er det arbejde, vi er i gang med, og jeg har indtryk af, at i samtlige ministerier har man modtaget henvendelsen på den eneste måde, den bør modtages, nemlig med et ønske om at medvirke til, at vi får gennemført en sådan yderligere tilbageholdenhed med de offentlige udgifter; jeg tror, det er en vej, vi fortsat skal gå og burde gå sammen.

Det var jo ganske naturligt, at der kom nogle særlige bemærkninger om den udtalelse, finansudvalget har fremsat vedrørende honorarerne. Såvel finansudvalgets formand som fru Grethe Philip var inde på spørgsmålet om, hvad dette med honora-